

Wana rahwas.

Kord sõitis üks suurtugu würst ratsa hobuse seljas ja juhtus ühte metsa peresse, kus üks wana halli peaga mees, haledastest nutis. Tema pidas hobuse finni ja kūsis temalt: „mis sa wana taat nutad?” Wana-mees kostis: „Mu isa on mind peksnud.” Würst imetles, et sell wanal mehel veel isa.

„Mis eest on siis sinu isa sind peksnud?”

„See eest, et mina tema isa sūlest maha-pillasin!” ütles wana hallipeaga mees. Siis pani würst seda veel enam imeks, et sell mehel mitte ise, vaid pealegi veel wana isa oli, ja läks neid sellepärast tupa waatama. Würst nägi aga rõdmuga, et tuba laste-lästega püsti täis oli, mis kõik ühest isast sündinud. Ta kūsis, kus see wana isa pidi olema? Lapsed näitasid temale, ja see oli nii wana ja wõimatu, et ta kui üks wæti laps sai sūles hoitud ja sõddetud. Würst kūsis, mis nad jooma ja sõõma pidid, et nemad nõnda wanaks elasiwad? Nämäd ütlesid: „Meie ei

ole muud ühti sõõnud ning joonud, kui leiba, wöid, kapstad, soola, kalad, piima ja wett.”

„Eks teitel ei ole siis ka liha, õlut, wiina ja tubakast?” „Ei, kes annab waeste talupoegadele liha ja õlut. Wiin ja tubakas on meil koguni tundmata.” Würst arwas, et nad fest wist olla nii wanaks elanud, et nemad wiina ja tubakast ei pruukinud.

Rebane tubaka piibuga.

Kord wöötis rebane nõuuk, ta inimese wiifil maa peal elada. Selle jauks muretses ta omale piibu. Kui ta nüüd kodu tuli, siis pani ta oma piibu suitsma, aga önnetusel oli tuluke maha hõlgede sisse kukunud ja tema pesa sellest põlema hakkانud. Esiteks ei saanud Rebane suitsust omite aru, ta arwas aga piibu suitsu olema, fest tema pea jaunas tubaka suitsust. Wiimaks töüs tule leef nii suureks, et ta läbi tule pidi kargama, kus ta oma habeme ja faba ãra körwetas; Sell wiifil pidi ta teiste naeruks ümber hulkuma.